

„Naši pořád prudí, abych dělal nějaký sport. A taky jsem si říkal, že by mi to trochu vyrýsovalo postavu, ale tohle poskakování asi nebude tím pravým,“ oznámil jim Kristián. „Není pravda, že máme málo času, avšak pravda je, že ho hodně promarníme,“ řekl a ladným krokem se z tréninku vytratil ještě před fotbálem, což nesla nelibě především děvčata.

Když fotbálek skončil, zavolał si trenér oba zbývající adepty k sobě.

„Tak jak to vidíte, chlapi?“

„Abych řekl pravdu,“ začal Markus, „tak jsem přišel hlavně proto, že mě Denny ukecal. I přes ty rukavice jsou to pěkný rány, a kdyby se mi něco stalo s rukama, tak bych měl s hudbou asi na nějakou dobu utrum a to se mi fakt nechce riskovat.“

„Fajn, přemlouvát tě nebudu,“ pokýval hlavou trenér. „Takže jsi nám zbyl jenom ty,“ otočil se na Bidla, který si nervózně okusoval nehty. „Budu k tobě upřímný. Žádný zázrak to není, ale možná by se s tím časem dalo něco dělat. Nohama hrát umíš, tak prozatím bych tě využil spíš v poli. Pedro mi říkal, že ve městě si moc nezahraješ, zatímco nám by ses tu hodil. Ale záleží na tobě.“

„Jako hrát za vás?“ překvapilo Bidla. „Jako normálně fotbal? Nechytat, ale vážně hrát?“

„Jo, přesně tak to myslím.“

„Tak to by bylo super! Já chtěl vždycky hrát, ale říkali mi, že jsem dlouhej a budu dobrej gólman.“

„Tak ujednáno,“ natáhl před sebe trenér ruku a Bidlo ji s nadšením přijal. „Ještě si to domluv ve městě a na příštím tréninku s tebou počítám. Bohužel to ale nevyřešilo náš problém s brankářem...“

